



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 239/2020-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. mája 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a zo sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Čurillom, Hlavná 11, Prešov, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 4/2020 a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Vymedzenie napadnutého konania a sťažnostná argumentácia**

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci

namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tpo 4/2020 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 a 2 písm. c) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov.

3. Uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 Tp 8/2020 z 13. januára 2020 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“), pričom sudca neprijal písomný sľub sťažovateľa, nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka a nenariadil kontrolu sťažovateľa technickými prostriedkami.

4. Proti uzneseniu okresného súdu podali sťažovateľ aj krajský prokurátor sťažnosť, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tpo 4/2020 z 10. februára 2020 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil v celom rozsahu, vzal sťažovateľa do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku, neprijal písomný sľub sťažovateľa, nenahradil jeho väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka a zamietol jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu.

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že v uznesení krajského súdu absentuje odôvodnenie vo vzťahu k tzv. kolúznej väzbe. Tvrdí, že všetky stopy z miesta činu už boli zaistené, a preto záver krajského súdu, že sťažovateľ by pôsobil na svedkov alebo znalcov, nie je ničím podložený. Závažnosť spáchaného trestného činu nie je podľa názoru sťažovateľa skutočnosťou, ktorá by mohla opodstatniť dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Naopak, sťažovateľ zdôrazňuje, že sa sám podieľal na hľadaní poškodeného. Ďalej vo všeobecnosti odkazuje na zaistené stopy č. 4, č. 20 a č. 29 a na to, že sa nachádzali v strede cesty.

6. Sťažovateľ ďalej namieta, že záver krajského súdu o tom, že u neho možno konštatovať náchylnosť k nerešpektovaniu noriem spoločenského života, a že v prípade, ak by nastala príležitosť, mohol by takto konať, sú ničím nepodložené úvahy a špekulácie krajského súdu. Krajským súdom spomínané priestupky na úseku cestnej premávky, navyše menej závažné, nemôžu nijakým logickým spôsobom založiť dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku.

7. Sťažovateľ napokon tvrdí, že ak krajský súd odkazuje na výpoveď svedka [REDAKOVANÉ], od ktorého si mal sťažovateľ požičať motorové vozidlo bez toho, aby ho vrátil, ani táto skutočnosť nemá logickú súvislosť s dôvodom väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Finančný motív spáchania skutku, z ktorého je sťažovateľ obvinený, nebol totiž nijakým spôsobom preukázaný.

8. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

*„Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ]  
[REDAKOVANÉ], toho času [REDAKOVANÉ]  
[REDAKOVANÉ] na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé rozhodnutie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 5Tpo/4/2020 porušené bolo.*

*Priznáva sťažovateľovi primerané zadostučinenie vo výške 5.000 ,- EUR...*

*Krajský súd v Prešove je povinný obvinenému... uhradiť trovy konania...“*

## II.

### Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

9. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Konanie pred ústavným súdom upravuje zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

14. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne

neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

16. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

17. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

18. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

19. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. c) dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom: zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní.

20. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné účelom čl. 17 ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (II. ÚS 55/98, III. ÚS 7/00, I. ÚS 177/03). Požiadavku obsiahnutú v tomto článku nemožno definovať *in abstracto*, ale musí sa posúdiť podľa okolností každej veci vrátane toho, čo v sťažnosti uviedol sťažovateľ (I. ÚS 109/03). Ústavný súd preto v prípade čl. 17 ústavy môže a musí uplatniť

určitú revíziu právomoc, avšak bez toho, aby sám hodnotil skutočnosti, ktoré viedli všeobecný súd k tomu, že uprednostnil určité rozhodnutie pred iným. Jeho úlohou ako nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) je preskúmať zlučiteľnosť opatrenia, ktorým je jednotlivец pozbavený slobody, s ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, nie však konať ako všeobecný súd tretej alebo štvrtej inštancie; takéto konanie by bolo porušením obmedzenia, ktoré vyplýva z rozdelenia ústavnej ochrany základných práv alebo slobôd medzi všeobecné súdy a ústavný súd v čl. 127 ods. 1 ústavy (I. ÚS 165/02).

21. Vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je tak daná právomoc ústavného súdu len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby (alebo je vo väzbe), bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol do väzby vzatý pre konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu vyjadrenú v § 71 ods. 1 písm. a) až c) Trestného poriadku alebo okolnosti uvedené v odseku 2 tohto ustanovenia, a osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby (II. ÚS 76/02). Úlohou ústavného súdu je tiež sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd (III. ÚS 271/07, II. ÚS465/2011).

22. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5 ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti pre a proti väzbe vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08).

23. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že odvolací (resp. sťažnostný) súd rozhodujúci o pozbavení slobody nemusí odpovedať na každý argument osoby, ktorá je pozbavená osobnej slobody. Tento súd však nesmie ignorovať konkrétne skutočnosti namietané touto osobou, ktoré by mohli spochybniť existenciu podmienok „zákonosti“ pozbavenia osobnej slobody (pozri rozsudok vo veci Iljiov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94).

### **III.**

#### **Posúdenie vecí ústavným súdom**

##### **III.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní**

24. Sťažovateľ v tejto časti svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy postupom krajského súdu v napadnutom konaní na základe toho, že:

- v uznesení krajského súdu absentuje odôvodnenie vo vzťahu ku kolúznež väzbe;
- závery krajského súdu o náchylnosti sťažovateľa k nerešpektovaniu noriem spoločenského života predstavujú iba jeho špekulácie bez opory v okolnostiach prípadu;
- priestupky na úseku cestnej premávky nemôžu predstavovať okolnosť odôvodňujúcu väzbu podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku;
- výpoveď svedka [REDACTED] nie je relevantná vo vzťahu k existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, keď finančný motív spáchania skutku nebol nijakým spôsobom preukázaný.

25. Ústavný súd na úvod konštatuje, že sťažovateľ pred ústavným súdom namieta porušenie svojich v petite ústavnej sťažnosti označených práv postupom krajského súdu v napadnutom konaní. Tento sťažovateľom napádaný postup krajského súdu vyústil do vydania jeho uznesenia, a preto ústavný súd zameral svoj prieskum v súvislosti s namietaným porušením práv sťažovateľa na toto rozhodnutie.

26. Krajský súd v relevantnej časti uznesenia uviedol: «Vo vzťahu ku sťažovateľom namietanému tvrdeniu súdu prvého stupňa ohľadne vzdialenosti prvej krvnej stopy od zhoreniska, ktorá bola predbežnou analýzou DNA priradená obvinenému [REDACTED], sťažnostný súd uvádza, že námietka sťažovateľa nezodpovedá obsahu doteraz získaných dôkazov a tiež im nezodpovedá ani to, že prvá krvná stopa prislúchajúca obvinenému sa našla až 120 m od zhoreniska smerom do obce [REDACTED].

Z predbežného vyjadrenia Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru, odboru prírodovedného skúmania a kriminalistickej identifikácie Košice z 03.01.2020 plynie, že zo stopy č. 4, č. 20 a č. 29, ktoré tvorili vatové tyčinky, na ktorých bola dokázaná prítomnosť ľudskej krvi, bol vykonaním izolácie, kvantifikácie, kvalifikácie a analýzy DNA zistený DNA profil, ktorý sa zhodoval s DNA profilom obvineného [REDACTED]. Z fotodokumentácie z obhliadky z miesta činu, in concreto, z náčrtku mapy odobratých stôp plynie, že stopa č. 4 sa nachádza 15,5 m od odbočky k požiarovisku v strede cesty smerom od požiaroviska k obci [REDACTED]. Pokiaľ ide o stopy č. 20 a č. 29, tieto sa nachádzajú vo vzdialenosti cca 203,7 m a 1.100 m od odbočky k požiaroviska v strede cesty smerom od požiaroviska do obce [REDACTED].

Z uvedeného možno v tomto štádiu trestného konania urobiť logický záver, že obvinený bol v čase skutku na mieste činu a v jeho okolí, pričom nateraz niet iného dôkazu, ktorý by vzbudzoval podozrenie, že na mieste činu v čase skutku mala byť prítomná ešte osoba okrem obvineného a jeho obete.

...

Rovnako sa krajský súd v tomto štádiu trestného konania stotožnil aj so záverom prvostupňového súdu o existencii tzv. kolíznej väzby, pretože najmä zapálenie motorového vozidla a tela poškodeného páchatel'om sú tou konkrétnou skutočnosťou, ktorá odôvodňuje prítomnosť obavy, že ponechaním obvineného na slobode bude pôsobiť na svedkov, znalcov, spoluobvinených alebo inak mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. Uvedenú obavu nateraz neoslabuje ani tá skutočnosť, že všetky stopy z miesta činu boli zaistené, keďže objasňovanie predmetného skutku je ešte v počiatočnom štádiu zhromažďovania dôkazov, a preto uvedená námietka sťažovateľa je v tomto štádiu trestného konania predčasná.

*Sťažnostný súd ale nezdieľa názor okresného súdu ohľadne neexistencie dôvodu tzv. preventívnej väzby u obvineného [REDAKOVANÉ] v zmysle § 71 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku. Pokiaľ ide o prítomnosť obavy z pokračovania v trestnej činnosti, tá plynie u obvineného najmä z charakteru samotného skutku, ktorý je mu kladený za vinu. Obvinený je pre toto štádium trestného konania dôvodne podozrivý zo spáchania toho najzávažnejšieho porušenia noriem nielen občianskeho, ale i ľudského spolunažívania, mal zobrať život inému, navyše vlastnému otcovi. Súd má za to, že ak niekto raz prekročí jednu z najprísnejších noriem ľudského spolužitia - nezabiť, ide o osobu, u ktorej možno o to viac konštatovať náchylnosť k nerešpektovaniu iných noriem spoločenského života, ak by nastala „príležitosť“. Týmto úvahám napokon svedčí aj to, že z výpovede svedka [REDAKOVANÉ] z 10.01.2020 vyplýva, že obvinený si od neho 31.12.2019 požičal [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], ktorý mu nevrátil, neozval sa mu, bol nekontaktný a tak naňho podal trestné oznámenie. Napokon náchylnosť obvineného k porušovaniu právnych noriem ďalej možno vyvodit' i z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, v ktorom má 16 záznamov za posledných päť rokov, najmä na úseku cestnej premávky. Tieto zistenia, ako aj dlhy obvineného, ku ktorým sa vyjadril svedok [REDAKOVANÉ] a existencia ktorých je zrejmá aj z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v trestnom spise, ktoré sa týkajú súdnych a exekučných konaní vedených voči obvinenému, vyvstáva prítomnosť dôvodnej obavy, že obvinený v prípade jeho prepustenia z väzby na slobodu, by pokračoval v trestnej činnosti, ktorou by si zabezpečoval svoje životné potreby.»*

27. Z citovanej časti odôvodnenia krajského súdu vyplýva, že existencia dôvodu väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku (tzv. kolúzna väzba) bola v prípade sťažovateľa odôvodnená spôsobom spáchania trestného činu (zapálenie motorového vozidla a tela poškodeného). K námietke sťažovateľa o zaistení všetkých dôkazov krajský súd poukázal na to, že objasňovanie skutku je ešte v počiatočnom štádiu zhromažďovania dôkazov, a teda táto námietka sťažovateľa je nateraz predčasná.

28. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že krajský súd existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku odôvodnil, a teda nemožno prisvedčiť námietke sťažovateľa, že takéto odôvodnenie v jeho uznesení

absentuje. Zároveň z citovanej časti uznesenia vyplýva, že nie závažnosť údajne spáchaného trestného činu, ale spôsob jeho spáchania bol rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá opodstatnila existenciu tzv. kolúznej väzby. Tento záver krajského súdu sťažovateľ relevantným spôsobom nespochybnil.

29. Ak sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti poukazuje na zaistené stopy č. 4, č. 20 a č. 29, a to bez toho, aby bližšie uviedol argumentáciu, ktorú z nich vo svojej ústavnej sťažnosti odvodzuje, ústavný súd iba v krátkosti konštatuje, že krajský súd sa námietke sťažovateľa týkajúcej sa označených stôp náležitým spôsobom venoval, pričom dospel k záveru, že námietky sťažovateľa týkajúce sa vzdialenosti krvných stôp od zhoreniska nezodpovedajú dosiaľ zabezpečeným dôkazom.

30. Pokiaľ ide o väzobný dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, krajský súd poukázal na charakter sťažovateľom údajne spáchaného skutku a na osobu poškodeného (obete), výpoveď svedka o podaní trestného oznámenia na sťažovateľa v dôsledku nevrátenia motorového vozidla, priestupky na úseku cestnej premávky, ako i dlhy sťažovateľa.

31. Takto formulované odôvodnenie väzobného dôvodu nemožno z pohľadu ústavného súdu považovať za nedostatočné, ako to tvrdí sťažovateľ. Krajský súd poukázal na viaceré konkrétne okolnosti tejto veci (pozri predchádzajúci bod), ktoré vo svojom súčte podľa jeho názoru založili existenciu označeného väzobného dôvodu, resp. obavy, že sťažovateľ by pokračoval v páchaní trestnej činnosti. Ak sťažovateľ tvrdí, že v jeho veci nebol preukázaný finančný motív spáchania skutku, ústavný súd konštatuje, že ide o jeden z aspektov prípadu, ktorý krajský súd pri svojom rozhodovaní zvažil a svoj záver o existencii väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku založil na súhrne viacerých (ďalších) okolností tejto veci.

32. Vzhľadom na už uvedené dospel ústavný súd k záveru, že túto časť ústavnej sťažnosti je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

33. Nad rámec uvedeného ústavný súd dopĺňa, že pokiaľ sťažovateľ v odôvodnení ústavnej sťažnosti poukazuje aj na to, že mali byť porušené aj jeho práva podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 5 ods. 1 písm. c), ods. 3 a 4 dohovoru, ako aj čl. 1 a 2 ústavy, tak vzhľadom na viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde) sa v zmysle stabilizovanej judikatúry takáto námietka považuje iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (I. ÚS 316/09, II. ÚS 154/09, IV. ÚS 174/2011, IV. ÚS 225/2013, I. ÚS 185/2019). Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že všetky námietky sťažovateľa proti jeho väzobnému trestnému stíhaniu bolo možné preskúmať aj v rámci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy.

### **III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní**

34. Ústavný súd dospel k záveru, že aj túto časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní, je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú, pretože na rozhodovanie o väzbe sa vzťahuje čl. 5 dohovoru (I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, III. ÚS 101/2013, IV. ÚS 78/2019). V danom prípade teda neexistuje príčinná súvislosť medzi postupom krajského súdu v napadnutom konaní a sťažovateľovým právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

35. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľa nezaoberal.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. mája 2020

Jana Baricová  
predsedníčka senátu